

fidt, vil kunne nægte, at jeg har Ret, og at det Overfald, jeg for lidt siden var Genstand for fra det ærede Medlem for Kellerup, ligesom adskillige andre Overfald, savner enhver Grund.

Nu vender jeg mig til selve Sagen. Det ærede Medlem for Kellerup sagde, at han havde haabet, at her skulde man i denne Sal kunne blive enig om alle at anse det for bevist ved Forhørene, at de Angreb, jeg havde rettet mod Fru Bransholm for hendes mærkværdige Stilling ved forskellige Lejligheder, hendes Hysteri og Kælenskab overfor disse Kvinder, vare fuldstændig grundløse, hvorimod det andet kunde der diskuteres om. Det sidste Ord er nu ikke sagt med det, det ærede Medlem sagde i denne Sag. Der er navnlig hele den Side af Forhørene, der angaar Fru Bransholms syge Sind. Det er jo netop, hvad jeg har sagt, og andet har jeg ikke sagt. Jeg har ikke talt om Hermafroditisme. Jeg har aldrig sagt eller skrevet et Ord om, at Fru Bransholm var Hermafrodit. De Herrer, der i denne Sag tale om Uvederhæftighed, ere jo selv de uvederhæftige i Omtalen af mine Angreb. Jeg har netop gjort opmærksom paa, at efter min Opfattelse var Grundten til, at denne Kvinde behandler Børnene saa haardt, til, at hun altid vilde se det nøgne Legeme, til, at hun altid, naar Pigerne skulde straffes, forlangte, at de skulde klæde sig helt af og skulde lægge sig op paa Bordet, naar hun skulde rise dem, ganske simpelt den, at hun følte en vis Tilfredsstillelse derved, at hun, uden at det var hende bevidst, følte en vis Trang, som tilfredsstilledes ved, at hun risede dem. Jeg har gjort opmærksom paa, hvad ogsaa andre have gjort opmærksom paa — saaledes netop i disse Dage ikke faa Blade, som ikke høre til mit Parti —, at der i disse Forhørsudsagn foreligger en Række af Vidnesbyrd, der tyde paa en vis syg Kærlighed, om jeg saa maa sige. Der er saaledes „Aalborg Stiftstidende“, det gamle moderate Blad, der siger, at det af disse Forhørsakter fremgaar, at hun har følt en Tilfredsstillelse ved at se disse blottede unge Kvindelegemer og rise dem. Det er ogsaa Undskyldningen for hende, det er det store Forsvar, som naar denne Kampagne er endt, vil blive ført for denne Kvinde, at hun kunde ikke andet, det var hende ikke bevidst.

De Vidneudsagn, der ere fremkomne, og det er jo mange forskellige Udsagn, ikke mindst fra Kvinder, som hun har

staaet i meget intimt Venskabsforhold til, ikke mindst Skoleinspektørens Udsagn, Udsagnene fra Mændene fra Handbjerg, vidne om, at det i alt Fald er et Undtagelsesmenneske blandt Kvinderne, vi her træffe paa. Og jeg vil hævde den Opfattelses Rigtighed, at en normal Kvinde, en Moder, en sundt tænkende og sundt følende Kvinde aldrig vilde falde paa at udpøse de Straffe, hun har anvendt overfor Pigebørnene. Der kan være foretaget mange forskellige Slags Afstraffelser rundt omkring paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter i Aarenes Løb. Men det Raffinement, den Sygelighed i Naturellet, som ligger til Grund for de Afstraffelser oppe paa „Hebron“, har ikke vist sig andre Steder. Det sidste Ord fra Videnskabens Side er ikke sagt med Overlæge Geills Erklæring. Den højtærede Justitsminister oplyser, at Overlæge Geill skal have set Erklæringerne fra Handbjerg. Forhørene i Handbjerg afholdtes den 13. November. Den 14. November har Overlæge Geill udstedt sin Erklæring. Han skulde altsaa have haft Lejlighed til at gennemgaa alle disse Vidneudsagn, baade alle dem fra de voksne Mænd og alle dem fra Pigerne. Jeg siger, at det er ganske umuligt, denne Mand maa ogsaa have noget at gøre paa Viborg Sindssygeanstalt, hvor han er Overlæge. Det er vidtløftige Aktstykker, der foreligge, og det er en Sindssygelæges Dom, man æsker i denne meget vigtige Sag, og saa skulde han i Løbet af nogle Timer kunne afgive en uforbeholden Erklæring. Jeg tvivler meget om, at man faar andre Videnskabsmænd til at gøre det. For øvrigt vil jeg sige, at skal denne Sag staa for en lægevidenskabelig Prøve og Domstol, bliver det ikke det ærede Medlem, der faar Ret. Hvis det bliver en Kreds af Sindssygelæger, der faar alle de Akter til nøjagtigt Gennemsyn, vil Resultatet blive et ganske andet end det, der er fremkommet ved Overlæge Geills Erklæring. Jeg tror, at jævne Mænd og Kvinder dømme meget rigtigt i denne Sag, og deres Dom i denne Sag er, at det er en syg Kvinde, der her er Tale om. Det er hendes Forsvar, og det er det stærkeste, saa kan man kalde hende en Stakkel eller en ulykkelig Kvinde. Vi andre ville blot ikke have, at saadanne Mennesker skulde have Lov til at opdrage Børn.

Der var ingen, der vilde angribe Fru Bransholm, hverken i den ene eller anden Retning, ligegyldigt, hvorledes hun optraadte i sit private Liv, der var ingen, der vilde undersøge hendes Optræden saa ved det og saa ved det Tidspunkt, hvis